

„...přímo z hitlerovské příručky“

Autor: Gilad Atzmon

Kdyby byla **britská** společnost zdravá, sága #Wiley by spustila otevřenou debatu o rase a privilegovanosti. (Černošského „grimeového“ hudebníka) Wileyho by pozvali do pořadu BBC Newsnight, kde by proti němu po boku moderátora stanuli zástupci židovského společenství, a rapper by dostal příležitost vysvětlit své postoje. **Snáze bychom tak dokázali porozumět rodícímu se napětí mezi Židy a černochoy.**

Dnešní Británie ale kdovíjak zdravou společností není, a tak se nic z výše načrtnutého nestalo.

Místo toho se zopakoval příběh George Floyd, ovšem s několika zásadními proměnami a odlišnostmi. V jeho případě se několik policistů dopustilo zákeřného a brutálního činu s fatálními následky. Ve Wileyho případě kompletní sionistická skvadra a její spojenci symbolicky zakleklí na krk černošské hudební ikoně ve snaze ji zcela zničit. Další odlišnost však už jde za námi za všemi: po Floydově smrti vyšly do ulic tisíce Britů, aby hlasitě podpořily hnutí **Black Lives Matter**. Střetávali se s policisty, ničili sochy otrokářů. **Kdo vyšel do ulic podpořit Wileyho? Záleží na černošských životech, jen dokud černoši drží jazyk za zuby?**

Tady si můžete poslechnout drobnou ochutnávku z Wileyho hudby.

Jeho slova neotevřela žádoucí, byť i vyhrocenou debatu, jelikož židovská moc podle mého mínění spočívá ve schopnosti spolehlivě umlčet veškeré kritiky židovské moci. Všechny prostředky k dosažení tohoto cíle jsou považovány za oprávněné. Zajímavá může být i míra osekání **svobody slova**: najít a přechíst si Wileyho údajně tak urážlivá slova je skoro nemožné. Twitter je rychle odstranil a následně smazal celý jeho účet.

Všechna média v Británii i jinde přispěchala s odsudky Wileyho ohavných, antisemitských tweetů, **otisknout nějaký příklad si však netroufl nikdo**. Zdá se tedy, že ani nesmíme vědět, co bychom neměli říkat. **Cenzura je ale možná vedena ještě temnějšími pohnutkami: nechtějí Wileyho citovat v obavách, že nemálo Britů - včetně předních židovských hlasů - by s podstatou jeho vyjádření vlastně mohlo souhlasit.**

Wiley prý šíří „konspirační teorie“ o Židech a jejich vlivu. Trochu to plete, protože sami Židé se svým vlivem a úspěchy často a rádi sami chlubí. Podle židovského webu **Israelunwired**, je poselství Alana Dershowitze oslavou židovské moci:

„Proč by měli mít Židé pocit, že se musejí omlouvat? Proč by se měli cítit provinile za svou sílu a hojně příspěvky světu? Právě naopak! Židé by měli pyšni na to, že jim Bůh dal takovou sílu. Ostatně ji užili k pomoci ostatním. Je šílené, že ve světě přetrvává tolik negativního smýšlení o židovském národě!“

Na první pohled by se mohlo stát, že „Amalek“ číslo jedna posledních dní Wiley, známý černošský rapper, a jeden z předních velkosionistů Dershowitz se shodují na židovském vlivu v mnoha oblastech života. **Tam, kde se Dershowitz smí vychloubat židovskými úspěchy, je však černošský mluvčí Wiley zadupán do prachu a označen za veřejného nepřítele číslo jedna.**

V článku pro *Washington Examiner* z roku 2018 Dershowitz přiznal, že „Židé skutečně jsou hojně zastoupeni v různých prestižních profesích jako akademická sféra, finance či média.“ Domnívá se také, že židovské postavení „není výsledkem nějakého přednostního zacházení, ale díky jejich zdatnosti v těchto oblastech. Dopustili se tím snad něčeho špatného?“

Stejně jako Dershowitz věřím v židovské nadání pro jisté činnosti a nepopírám ani to, že pracovití lidé zasluhují uznání. Nepochybuji, že by s tím souhlasil i Wiley. V čem je tedy problém?

Ve svých článcích i rozhovorech rád opakuji, že neexistuje nic jako „židovské konspirace“, jelikož vše probíhá celému světu na očích, ať už jde o kontrolu americké zahraniční politiky lobby AIPAC nebo cesty předních světových politiků Epsteinovým Lolita Expressem - mluvit nahlas se o tom ale nesmí. Dershowitz se smí holedbat židovskými úspěchy, my na ně poukazovat nesmíme. Právě zde se dost možná blížíme podstatě a skutečnému významu židovského privilegia.

V posledních dnech jsem se snažil na internetu najít, co vlastně Wiley napsal. Nenašel jsem nic, ale BBC, toto defilé zpravodajských selhání, čtenářům hrdě předložila rozsáhlý monolog z úst Emmy Barnettové.

Ta prozradila posluchačům BBC, že prošla Wileyho tweety: připomnělo jí to „něco přímo z hitlerovské příručky v nacistickém Německu 30. let“.

Podle Barnettové Wiley napsal, že „Židé jsou zbabělci udělejte mi něco. Čekám.“ To mi zrovna jako Hitler nezní. Je to primitivní výzva, která pracuje s hrubým zevšeobecněním, ale nic z toho neevokuje Hitlera ani nacistické Německo. Přesto se však Wiley dočkal kýžené tvrdé reakce. Možná by ho měli prohlásit za posledního proroka a jeho tweety přidat do hebrejské Bible...

„Dělají ramena,“ pokračovala Barnettová v kritické četbě Wileyho, „ale schovávají se za policajty“ – což mi zní spíš jako prohlášení židovské nátlakové skupiny, která se chlubí svým těsným „partnerstvím“ s britskou policií (viz také [zde](#) a [tady](#)).

Dále cituje jeho dotaz „kdo píše zákony, kdo je mění a uvádí v platnost?“ Osmdesát procent našich konzervativních poslanců patří mezi **Konzervativní přátele Izraele**, priority našich „zákonodárců“ jsou tedy celkem očividné. Snad měla Barnettová využít této příležitosti, aby nám prozradila, kolik z konzervativců je přáteli Hartlepoolu, Liverpoolu nebo kteréhokoliv jiného *-poolu* v zemi.

„Kdo řídí svět?“, ptá se Wiley. Hádám, že v okamžiku, kdy z nadpisů v novinách jména jako **Epstein**, Maxwellová, Wexner nebo Weinstein vlastně ani nemizí, se jedná o otázku spíše řečnickou. Nebo snad musím slečně Bennetové vysvětlovat pozici Jareda Kushnera v Trumpově kabinetu? Možná jí něco řekne jméno Rahm Israel Emanuel či zkratky **AIPAC**, **CFI**, **LFI** a **Crif**?

„Kdo ovládá banky?“, ptá se dále Wiley. Zde by se na Wileyho obhajobu mohl hotovit třeba právě Dershowitz se svou výzvou, aby Židé byli na své úspěchy v této oblasti náležitě pyšní. Barnettová se může zaměřit také na **George Sorose** a **Černou středu**, Goldman Sachs, Greenspana, Yellenovou... seznam je v podstatě nekonečný a každým dnem dále narůstá.

Barnettová myslím nic nehraje, když si stěžuje, že „tato slova rozeznávají hluboko skryté židovské obavy z rozdmýchání antisemitismu“. Je ale „skryté“ to správné slovo? Ptám se, protože všemožné iterace tohoto velice specificky židovského strachu nás bombardují dnem i nocí. A pokud něco v Británii není „skryté“, musí to být „židovské obavy z rozdmýchání antisemitismu“.

Emma Barnettová nechce, abychom mluvili o *#Jewishprivilege* (židovská privilegovanost). Obávám se ale, že schopnost přinutit všechny sociální sítě zařadit na černou listinu černošského kulturního hrdinu jen měsíc po smrti George Floyda, a naverbovat mezi obránce Sionu mimo jiné **Číslo 10** (*sídlo britského premiéra*) nebo **Priti Patelovou** je výsada, jíž nepožívá žádná jiná etnická menšina, rozhodně pak ne bronzové společenství někdejších vládců světa, jejichž hlavy (a celé sochy) v posledních týdnech padaly jedna za druhou.

Částečně s Barnettovou souhlasím, když tvrdí, že „Židé neovládají právo“. Zcela správně, milá Emmo, Židé svět práva neřídí – to židovské lobby, které se tím **v kuse chlubí**.

Barnettová pokračuje: „Židé neřídí banky.“ Opět správně, Emmo, ale židovské „přezastoupení“ v každém bankovním a investičním sektoru je skutečně tak ohromné, jak se Dershowitz holedbá.

„Židé neřídí svět!“. Zcela správně, ale AIPAC kontroluje americkou zahraniční politiku a je na to hrdý.

„Kde se k tomu svému antisemitskému oběžníku dostal“?, ptá se Barnettová. Dotazu úplně nerozumím, jelikož zjištění statistiků potvrzují, že nemalá část Evropanů s Wileym nejspíš souhlasí. Nedávný rozsáhlý dotazník pro **CNN** zjistil, že více než pětina ze sedmi tisíc dotázaných v sedmi zemích si myslí, že Židé mají příliš velký vliv v politice i finančním světě. A americká ADL zase při svém zatím posledním šetření dospěla k závěru, že 1,09 miliardy ze

čtyř miliard zkoumaných „lidí na světě chová antisemitské postoje“. I zde se pohybujeme kolem 25 %. Abychom tak slečně Barnettové odpověděli, kdyby Wiley skutečně hledal zdroj poučení, mohl by si vybírat z více než miliardy lidí. Podle ADL se pak pod pláštíkem anonymity přiznává k negativnímu smýšlení o Židech jeden ze čtyř lidí na planetě. **Nejspíš se tak dostáváme na stopu Wileyho skutečného „zločinu“: řekl nahlas to, co se většina lidí naučila nechávat si pro sebe.**

Wiley nám dává příležitost postavit se našim bésům a pochopit, kým skutečně jsme. Prozatímní resumé celé kauzy přináší velice chmurný pohled a neblahé vyhlídky do budoucna. **Žijeme v hrůze ze svých vládců, šíření našimi vlastními myšlenkami, jež se bojíme přiznat i sami sobě. Pohybujeme se ve světě, kde je udržet si účet na sociální síti důležitější než naše vlastní pravda.** Tak dalece jsme se odcizili našemu athénskému kulturnímu, duchovnímu a intelektuálnímu étosu, který vtisknul Západu jeho jedinečnou civilizační tvář.

Kdo by snad byl reakcí židovských institucí na Wileyho zmaten, může se pro vysvětlení obrátit na francouzského psychoanalytika Jacquese Lacana. „Nevědomí je diskurzem Jiného,“ zní Lacanův myslím nejdůležitější postřeh. Nevědomí je strach, že všichni kolem vás vidí vaše skutečné já – a co hůř, za vašimi zády vás s ostatními lidmi probírají. Nevědomí je strach, že když dnes v noci selžete v posteli, budou o vás zítra ráno sousedé mluvit jako o „impotentovi“. Lacanskou optikou se tak zdá, že pro Židy je nevědomí diskurzem gójů, hrůzou, že ona miliarda, označená ADL za „antisemity“, začne otevřeně rozvíjet své postoje. Je to nesnesitelný strach, že „gójové se to domáklí“.

Lacanova poznatky nám mohou pomoci pochopit hysterii obklopující Wileyho a antisemitismus. Židé přijímající svou židovskou identitu se s radostí chlubí svými úspěchy, ale představa, že by se jimi mohl zabývat někdo jiný, jako by bortila celou jejich existenci.

Kdyby byla Británie otevřenou společností, mohli bychom o tomto všem svobodně diskutovat a nasměrovat společenství k vzájemnému porozumění a smíření. Prospěch z takového diskurzu by měli Židé i Nežidé. Británie však už delší dobu připomíná spíš okupační zónu. Vládnu zde strach a politika strachu. Tento typ politiky je v jiných zemích označován za „teror“, „fašismus“, „autoritářství“, „totalitarismus“ a „tyranidu“. Možná ale konečně nastal čas, aby si Židé i gójové popravdě odpověděli, zda v takovýchto podmínkách skutečně chtějí žít.

Esej Gilada Aztmona *The Unconscious Is Wiley's Discourse* byla publikována na stránkách Unz Review 30. července 2020.